

[Hanne Severinsen]

Vi har jo tidligere haft debatter her i Folketinget, når det gælder styrelsesloven. Jeg synes, det er dejligt, at der i dag er en noget mere konstruktiv tone. Det, det gælder om, er at finde en måde at komme videre på.

Lige så svært det mange gange er at få den nuværende styrelseslov til at fungere, lige så svært er det at enes om en ny måde at udforme den på. Måske er det, fordi der slet ikke findes nogen model, som passer alle vegne. Forholdene er forskellige, personerne er forskellige. Derfor er det en god idé, at de forsøg, vi skal i gang med, udspringer af de berørte parter selv.

Vi har set, at der mange gange er gode muligheder for at få fantasi og nytænkning i gang, når vi siger, at der er den mulighed, at man selv kan udtænke nye styrelsesformer. Det har vi set vedrørende frikommunerne, og det er mit håb, at vi også her kan få hul på bylden, at vi kan få mulighed for nye styrelsesformer, som passer bedre til 1980'erne og 1990'erne.

I bemærkningerne til lovforslaget nævnes forskellige eksempler på, at der kan være behov for afvigelser fra styrelsesloven. Det kan f.eks. være, hvis et uddannelsesforløb gennemføres ved flere hovedområder eller i samarbejde mellem flere institutioner. Her kan det være en god idé at have et fælles styrende organ, og det kunne være en god idé, at det bliver på en anden måde.

Derfor er det også vigtigt, at én institution kan få dispensation, at det ikke behøver at være hele området. Det kan vi også se af de svar, der er indløbet. Det er tit i konsistorier, der er størst konservatisme, mens man ude omkring i de forskellige institutter måske godt kunne tænke sig en anden form for styre. Det tror jeg vi er nødt til at give dem mulighed for, hvis vi skal komme i gang.

Det gælder om, at vi forlader den konservatisme, som har præget mange af uddannelsesinstitutionernes syn på styrelsesloven, og at vi får begyndt på nye måder at indrette os på.

OECD-rapporten har været nævnt af flere ordførere som et eksempel på, at man også i udlandet mener, at vores styreformer ikke er helt hensigtsmæssige.

I Venstre er vi altså meget tilfredse med lovforslaget, og vi håber, at det får en let gang igennem udvalget.

Glistrup (FP):

Bemærkningerne til lovforslaget vrimler med positivt værdiladede formuleringer og udtryk, sådan at hvis det var det, det kom an på, så kvalificerede det ministeren til at klare næsten ethvert adgangsbegrænsningskrav til en prokuretorsamen. Men det er jo ikke det, vi skal tage stilling til her i dag.

Vi må være klar over, at hvis der skulle ske den ulykke, at dette lovforslag blev vedtaget, så er det det, der kommer i Lovtidende. Det er ikke disse lyriske bemærkninger, men udelukkende lovteksten. Derfor skal vi her som altid tage stilling til, hvordan lovteksten er, og den er ærlig talt ikke så indviklet i dette tilfælde. Den går ud på, at der skal være to betingelser opfyldt: Vedkommende institution skal gå ind for ordningen, og derefter skal undervisningsministeren godkende den.

Det første problem i debatten i dag – både fra undervisningsministerens side og fra den konservative ordførers side – er nogenlunde, at vi har en enkelt odenseansk svanefjer engang fra eftersommeren, og det tror så undervisningsministeren og De Konservative giver en evigtvarende vidunderlig sommer.

Jeg tror ikke, man har ret i den bedømmelse. Al erfaring modsiger den. Det vil være disse onde kræfter, som næsten har mediemonopol på dette område, som vil udøve et institutionernes tyranni med hensyn til, hvad der vil kunne ske på dette felt, og derfor kan vi ikke forvente, at der kommer noget som helst godt på dette område fra institutionerne – i hvert fald slet ikke, at denne Odensefesttale skal være noget, som på nogen måde bliver det udslagsgivende.

Men så kommer den anden bremse på det, nemlig at undervisningsministeren skal give samtykke. All right, vi har vel en undervisningsminister i øjeblikket, der til en vis grad er de gode viljers mand, og derfor kan vi måske tro, at det ikke er så farligt at have i øjeblikket. Men der skal jo ikke megen fantasi til at forestille sig, at undervisningsministeren kommer til at hedde fru Jytte Andersen eller hr. Leif Hermann eller sådan noget, og så tør det nok siges, at der jo ikke står noget i ikrafttrædelsesparagraffen om, at denne lov træder ud af kraft, når undervisningsministeren forlader sit ministerium og vi får en anden minister. Alene det viser jo, at forslaget er aldeles umuligt.